

findes Kredse med henholdsvis ca. 150,000 og ca. 9,000 Indvaanere, et Forhold, der hurtigt muligt bør afhjælpes og kan afhjælpes ved en Omlægning af de kjøbenhavnske Kredse, hvad der hverken teoretisk eller praktisk kan fremkalde Betænkeligheder; teoretisk ikke — fordi Antallet af Folketingets Medlemmer ikke derved forøges, og praktisk ikke — fordi Omlægningen sker inden for Grænserne af en og samme Kommune med udelukkende Købstadsinteresser og med samme lette Afgang til de ny Valgsteder som til de gamle.

En Lov, der gav Indenrigsministeren fornøden Bemyndigelse til en Omdeling af de kjøbenhavnske Valgkredse, vilde utvivlsomt hurtigt kunne gennemføres, og ad den Vej vilde en af de stærkest paalagde og mest iøjnefaldende Ulemper ved den nuværende Kredsinddeling kunne hæves, og tilmed hæves paa en Maade, der ikke fjerner sig saa overmaade stærkt fra den, Flertallet foreslaar; thi ifølge dettes Forslag inddeles Kjøbenhavn i Kredse med omtrent 26,000 Indvaanere hver, medens Mindretallets antydede Inddeling kun vilde forøge disse Kredses gennemsnitlige Indvaanerantal med 25 pCt., hvilket, sammenholdt med det i Grundloven nævnte Tal „16,000“, vistnok kun betegner en forsvindende Gradsforstel i Grundlovstrossfab, for saa vidt en saadan skulde manifestere sig derigennem, at ingen Valgkreds maatte tildeles synderligt mere end omtrent 16,000 Indvaanere.

I Henhold til foranstaaende Udvikling stiller Mindretallet det nedenanførte Forslag til en Dagsorden, som det tillader sig at anbefale til Tingets Vedtagelse.

Et andet Mindretal (Madsen-Møghdal) skal under Forbehold af en nærmere mundtlig Begrundelse, naar Sagen kommer til Behandling i Tinget, kun anføre enkelte korte Bemærkninger.

Hensynet til en virkelig Fyldestgørelse af Grundlovens § 32 og til den usforholdsmæssige Størrelse, som enkelte Kredse med

Liden ere voksede op til, gør en forandret Fordeling af Folketingskredsene nødvendig. Efter min Formening er der i saa Henseende kun 2 Veje at følge, nemlig: 1) ved en Grundlovsforandring enten at faa Forholdstallet 16,000 i væsentlig Grad forhøjet eller at fastsætte et bestemt Antal Folketingskredse, saaledes at disse Størrelse vokser med Befolkningens Tiltag, og at der altsaa fremtidig kun kunde være Tale om Omfordeling af Kredse, ikke Forøgelse af deres Antal, og 2) at man bøjer sig for Forholdstallet, omtrent 16,000, naar man ikke grundlovmæssigt kan faa det forandret, og da lader Kredsenes Antal være flydende efter Folketallets Størrelse.

Ifølge den almindelige Opfattelse er den første Vej for Øjeblikket usarbar, fordi man tror — og vistnok med Rette — at dersom man overhovedet vil forsøge en Grundlovsforandring, saa er der flere andre større Spørgsmaal, der ville sætte Sindene i Bevægelse. Men vil man ikke gaa til en Grundlovsforandring, saa er det saa temmelig unyttigt at drøfte Spørgsmaalet om, hvorvidt man helst vil blive staaende ved 102 Folketingskredse, eller man med Regeringsforlaget foretrækker de 137 Kredse. Efter min Formening gives der ingen Mellemvej, og naar man ikke ved en Grundlovsforandring vil fastsætte Antallet, saa har man intet Valg, man er nødt til at bøje sig for Grundlovens § 32 og lade Antallet af Kredse være flydende med Folketallet. Forfællelige Forsøg paa en delvis Forøgelse af Folketingskredsene, enten som endelig eller som midlertidig Ordning have derfor ogsaa vist sig frugtesløse. Mer og mer har med Aarene den Opfattelse gjort sig gældende, at man — bortset fra hvad man end kunde mene om det heldige eller uheldige heri — var nødt til at gaa til en fuldstændig Gennemførelse af Grundlovens § 32, dersom man overhovedet vilde naa til Ende med denne Sag.

For denne Opfattelse har ogsaa Regeringen bøjet sig ved at opgive de tidligere delvise Forsøg og foreslaa Folketingskred-